

Sygn. akt I UK 419/15

POSTANOWIENIE

Dnia 6 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z odwołania Z. S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w N.
o emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 6 września 2016 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 21 maja 2015 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z 21 maja 2015 r. zmienił wyrok Sądu Okręgowego w N. z 22 września 2014 r. i oddalił odwołanie wnioskodawcy Z. S. od decyzji pozwanego z 21 maja 2014 r., odmawiającej przyznania wcześniejszej emerytury wobec braku 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na:

„a) wystąpienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, czy pracę na stanowisku elektromechanika polegającą na zasilaniu terenu robót w energię elektryczną – montaż urządzeń i maszyn w celu podłączenia ich do prądu można uznać za pracę w szczególnych warunkach wskazaną w wykazie A, dział II będącym załącznikiem do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych

warunkach lub w szczególnym charakterze, tj. pracę w energetyce polegającą na wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i ciepłej oraz przy montażu i remoncie urządzeń elektroenergetycznych;

b) wystąpienie zagadnienia prawnego, czy za pracę w energetyce w szczególnych warunkach na stanowisku elektromechanika wskazaną w w/w wykazie A, dział II można uznać jedynie pracę w przedsiębiorstwie należącym do sektora energetyki, czy również w przedsiębiorstwie należącym do innego sektora gospodarki”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przysądu i dlatego nie został uwzględniony.

Przedstawione zagadnienia nie mają rangi istotnego zagadnienia prawnego, gdyż nie wykraczają poza zwykłą wykładnię prawa. Nawet wykładnia prawa, jako podstawa przysądu, uwarukowana jest poważnymi wątpliwościami w wykładni przepisu lub rozbieżnością w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.). Istotne zagadnienie prawne nie może być też redukowane do oceny zastosowania prawa w konkretnym przypadku (kazusu), gdyż wówczas byłoby tyle istotnych zagadnień ile wątpliwości przy wykładni i stosowaniu przepisów rozporządzenia z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach. Metodycznie i merytorycznie istotne zagadnienie prawne to problem uniwersalny, o istotnym znaczeniu dla dziedziny lub systemu prawa, opracowany na podstawie analizy prawa, orzecznictwa, a nawet doktryny, po której to sam skarżący może stwierdzić, że istotne zagadnienie prawne rzeczywiście występuje i dlatego powinno być rozpoznane przez Sąd Najwyższy.

Zagadnienia sformułowane we wniosku nie spełniają się jako istotne zagadnienia prawne, które ma na uwadze art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Wbrew twierdzeniom wniosku w orzecznictwie Sądu Najwyższego nie znajdują się tylko ogólnikowe stwierdzenia dotyczące wykładni przepisu z wykazu A, dział II do rozporządzenia z 7 lutego 1983 r. Prócz dostrzeżonych we wniosku spraw o sygn. I UK 24/09 i I UK 384/13 można zapoznać się jeszcze z wyrokami

Sądu Najwyższego z 15 września 2014 r., II UK 301/14 i z 24 czerwca 2015 r., I UK 359/14.

Praca w szczególnych warunkach z wykazu A, dział II nie obejmuje wszystkich robót elektrycznych. Sąd Apelacyjny dokonał określonej wykładni tego przepisu, która jest zgodna ze wskazanym orzecnictwem Sądu Najwyższego. Jeżeli skarżący to kontestuje, to nie przedstawia innej, merytorycznie zasadnej analizy, która prowadziłaby do innej normy. Z tych przyczyn nie można stwierdzić, że przedstawiono istotne zagadnienie prawne, gdyż rozważania wniosku nie wykraczają poza zwykłą wykładnię prawa. Jeżeli zaś chodziłoby o ocenę zastosowania prawa w konkretnej sprawie skarżącego, to właściwe jest to podstawie przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Tej podstawy wniosek nie wyodrębnił. Natomiast według uzasadnienia wniosku oczywista zasadność skargi ma wynikać z zasadności istotnych zagadnień prawnych (*„skarga jest oczywiście uzasadniona wobec wystąpienia istotnego zagadnienia prawnego...”*). Nie jest to prawidłowe. Przedmiotem istotnego zagadnienia prawnego jest problem uniwersalny a nie ocena zastosowania prawa w sprawie skarżącego. Ponadto, jeśli twierdzi się, że kwestia jest skomplikowana, bo występuje istotne zagadnienie prawne, to jednocześnie pozostaje to w kolizji z tezą, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że nie ma wątpliwości prawnych.

Podobna ocena odnosi się do drugiego zagadnienia. Skoro ustalono, że skarżący nie wykonywał pracy takiej jak przewidziana w wykazie A, dział II, to nie ma znaczenia odpowiedź na pytanie czy za pracę w energetyce można uznać jedynie pracę w przedsiębiorstwie należącym do sektora energetyki, czy również w przedsiębiorstwie należącym do innego sektora gospodarki. Istotne zagadnienie prawne powinno występować w sprawie (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.). Znaczenie mają więc ustalenia stanu faktycznego, które wiążą w ocenie podstawy przedsądu (art. 398¹³ § 2 k.p.c. ma odpowiednie zastosowanie na etapie przedsądu). W sprawie ustalono, że praca skarżącego jako elektromechanika nie była pracą w szczególnych warunkach, czyli nawet gdyby pracował w przedsiębiorstwie energetycznym, choć i w nim nie każde zatrudnienie elektromechanika to praca w szczególnych warunkach. Jeżeli zaś poszukiwanie istoty zagadnienia odkodować szerzej, to nie wnosi istotnego novum, gdyż co do zasady decyduje systematyka

działów przyjęta w wykazie A do rozporządzenia z 7 lutego 1983 r. Nie są jednak wykluczone wyjątki, czyli wtedy gdy takie same prace są w innym dziale (por. wyroki Sądu Najwyższego z 25 września 2008 r., II UK 1/08, z 26 marca 2014 r., II UK 368/13, z 21 kwietnia 2015 r., I UK 316/04 i wskazane w nich dalsze orzecznictwo).

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[l.n]